

moarte, în viitor, se întrevade în ultima, a treia parte a poemului și pe tărîmul dragostei, victoria omului asupra micului burghez individualist.

Se pare că tocmai această complexitate de imagini hiperbolice l-a făcut pe Martin Nag<sup>32</sup> să interpreteze «Про это» ca un poem fantastic. Se prea poate ca literatul norvegian să fi fost derutat și de titlul primului paragraf al celei de a doua părți: фантастическая реальность («O realitate fantastică»). Nu este greu de văzut însă că și titlul acesta trebuie înțeles metaforic. De fapt poemul «Про это» nu poate fi calificat ca fantastic, întrucît pînă și în miezul celor mai neobișnuite legături, poetul nu pierde contactul cu «realitatea primă», avînd grijă să sublinieze mereu, fie direct, fie în subtext, caracterul convențional al «realității a doua». Banchiza pe care călătorește ursul-poet e mereu perna-banchiză, vizitele pe care le face apoi eroul sînt riguros umane și doar atunci cînd micii burghezi se sperie de intervențiile furios-denunțătoare ale musafirului, el își aduce aminte că e urs etc. Pentru ca sistemul de imagini din «Про это» să poată fi calificat «fantastic» el trebuia să se fi constituit într-o realitate de sine stătătoare cu legile ei specifice, cum se întîmplă de pildă în piesele lui Maiakovski «Baia» și «Ploșnița». Aici acțiunea fie că se mută efectiv în viitor («Ploșnița»), poetul imaginîndu-și o realitate complexă avînd multe trăsături caracteristice inexistente azi, fie că atrage din viitor personaje (femeia fosforescentă din «Baia») inexistente în lumea reală contemporană. Nici urmă de așa ceva nu se petrece în «Despre asta». Aici toate reprezentările neobișnuite apar doar ca o concretizare hiperbolică a unor sentimente și relații sociale, ceea ce menține pînă la urmă tot complexul de imaginile al poemului într-o legătură indisolubilă cu realitatea «primă», obișnuită. De altfel pînă și în finalul «cel mai neobișnuit» — cererea la adresa unui inginer chimist din veacul al XXX-lea de a-l învia, Maiakovski își expune de fapt crezul revoluționar, aplicat la sectorul cel mai delicat al existenței umane — iubirea :

Воскреси —  
свое дожить хочу!  
Чтоб не было любви — служанки  
замужеств,  
похоти, хлебов.  
Постели прокляв,  
встав с лежанки,  
чтобы всей вселенной шла любовь.  
Чтобы день,  
который горем старящ,  
не христардничать, моля.  
Чтоб вся  
на первый крик:  
— Товарищ! —  
оборачивалась земля.  
Чтоб жить  
не в жертву дома дырам.  
Чтоб мог  
в родне  
отныне  
стать  
отец —  
по крайней мере, миром,  
землей, по крайней мере, — мать.

<sup>32</sup> Vezi studiul citat: *Fantastical Realism. The Problem of Realism in Mayakovsky's* «Про это», «Scandoslavica», Tomus IV, 1958, pp. 3—22.